

Artikkeleita

Kesä 2015 oli Suomen katolilaisille antoisa. Kaksi nuorta miestä vihittiin papeiksi dominikaanien, saarnaajaveljien, sääntökuntaan. Toinen heistä on syntyperäinen kantasuomalainen, toinen taas ranskalainen, joka uskomattoman lyhyessä ajassa on oppinut puhumaan ja kirjoittamaan suomea. Molemmat toiveikkaita ja halukkaita tekemään työtä juuri Suomessa, vaikka perimmäiset päätökset eivät olekaan heidän käsissään.

Veli Gabriel

Toivomuksia voi kuitenkin esittää, ja niitä myös kuunnellaan. Me voimme auttaa rukouksillamme, toimintaan osallistamalla ja almuja antamalla, niin että Studium Catholicum jälleen alkaisi toimia ensimmäisten ranskalaisen isien viitoittamalla tavalla, tuoden katolista Eurooppaa ja sen katolista kulttuuria tutuksi kaukaisen Pohjolan asukkaille ja herättäen kiinnostusta ja intoa suomalaisissa.

Veli Gabriel Salmela OP on suomalainen, nuori mies, joka jo 15-vuotiaasta saakka on tuntenut kutsumusta ja kaipuuta hengelliseen, Jumalalle vihittyyn elämään. Ylioppilaaksi tultuaan hän opiskeli Helsingissä teologiaa, tosin luterilaiselta pohjalta, ja tällöin hän tutustui Tuomas Akvinolaisen ajatteluun ja kiinnostui siitä. Hänen vetosi Tuomaan älyllinen puoli filosofiassa ja teologiassa, mutta myös traditio ja sakraalinen elämä. Kun hän ensimmäisen kerran meni tutustumaan katoliseen uskonelämään, hän koki elämänsä ensimmäisen messun Pyhän Marian kirkossa muistinsa mukaan ehkä vuonna 2004 tai 2005. Pari vuotta sen jälkeen hän saapui johdantokursseille, ja jo vuonna 2008 hän aloitti postulantina Studium Catholicumissa, jolloin siellä vaikuttivat veljet Antoine Lévy ja kanadalainen Brian Bricker.

Novisiina veli Gabriel aloitti seuraavana vuonna Strasbourgissa ja diakoniksi hänet vihittiin Pyhän Henrikin katedraalissa tämän vuoden tammikuun viimeisenä päivänä. Tästä vihkimyksestä hän itse kirjoitti näin: "Evankeeliumin ja piispan saarnan jälkeen koitti hetki astua alttarin ja piispan eteen. Hänen edessään vastasin kuusi kertaa "tahdon" palvelakseni Kristuksen ruumiin ja veren jakamisessa alttarilla sekä eläkseni evankeliumia täydesti sanoin ja teon kristikansan edistykseksi katolisen kirkon opetuksen mukaan... Sain vastaanottaa käten päällepanemisen kautta Pyhän Hengen lahjan, sieluuni lähtemättömän merkin Kristuksen armosta, joka liitti minut pappeuden sakramentin ensimmäiseen asteseen."

Elokussa, autuaan Neitsyt Marian taivaaseenottamisen juhlapäivänä vihittiin Lojan vanhassa keskiaikaisessa Pyhän Laurin kirkossa pappiksi toinen suomalainen dominikaanin reformaation jälkeen. Isä Martti Voutilainen oli eläessään jaksanut rukoilla Studiumin elämän puolesta, ja nyt tuntui, että niihin rukouksiin oli vastattu. Lojan kirkko oli ääriään myöten täynnä, dominikaanisia vieraita oli saapunut Ranskasta ja Pohjoismaista sekä Virosta ja Puolasta, monia tuttuja kasvoja näkyi alttarilla.

Kun 94-vuotuisia dominikaaniveli Jean Pailard, joka oli toiminut aikoinaan vuoden verran Suomessa ennen siirtymistään Ruotsiin, painoi käntensä uuden nuoren papin päälle, katsojan kurkkua kuristi liikutus. Kaksikielinen vierahti kohtasi toisensa yhteisessä juhlassa.

Kuvat Pekka Rantakari

Kaksi tietä – kaksi dominikaania

Veli Marie-Augustin

Jo tätä ennen oli koettu toinen dominikaaninen pappisvihkimys, joka tosin tapahtui Pariisissa eikä Suomessa, mutta veli Marie-Augustin oli oleillut ja toiminut maassamme, oppinut kielen, tutustunut ihmisiin ja seurakuntaelämään, ja on erittäin halukas (jos Luoja ja esimiehet suovat) elämään jatkossakin Suomessa. Ensin hänen on kuitenkin suoritettava loppuun opintonsa, tosin niidenkin aikana hän pyrkii käymään täällä noin kerran kahdessa kuukaudessa, seuraavan kerran toivottavasti marraskuussa.

Hänen tiensä dominikaaniksi on ollut erilainen kuin veli Gabrielin, jo siitä syystä, että hän on syntynyt katoliseen perheeseen. Yhtäällä helpompi se ei kuitenkaan ollut. Kun kysyin häneltä, miten hän löysi dominikaanisen kutsumuksensa, miten hänen hengellisyytensä kasvoi ja tiesikö hän jo pikkupoikana mitä hänestä isona tulee, hän vastasi: "Tämä on aika monimutkainen juttu, sillä oman paikkani löytäminen vei paljon aikaa."

"Olessani 13-vuotiaana retreitissä ennen vahvistuksen sakramenttia, tuli sieluuni sellainen kuva minusta, että olin rukoilemassa valkoiseen munkinkappaun pukeutuneena. Se ei ollut papin alba, vaan oikea munkin puku. Siihen aikaan en tuntenut mitenkään dominikaanisääntökuntaa, mutta tämä kirkas kuva jäi mieleeni. Se tuli voimakkaana silloin, kun yöllä olin omalla vuorollani yksin adoraatiota. Siksi uskon saaneeni tämän inspiraation Jumalalta. Olen aina vahvistanut haluani sekä toivoani rukoilemalla Jeesusta pyhimässä sakramentissa."

"Usean vuoden jälkeen, kun olin jo ylioppilas, otin yhteyttä Pariisin hiippakunnan

kutsumustoimistoon (Ranskassa jokaisella hiippakunnalla on tällainen palvelu, joka ottaa vastaan omaa kutsumustaan pohtivat ihmiset). He puhuivat minulle vain hiippakuntapappien työstä. Vaikka se ei sopinutkaan minulle vietin aikaa tässä ryhmässä, jossa sentään sain vahvistaa omaa toivettani pappeuteen, vaikka toki tiesin, ettei minusta tulisi hiippakuntapappia. Kesti kauan ennen kuin ymmärsin, että kutsumukseni pohjalla oli toive veljeyteen."

"Sillä välin lähetystyö kiinnosti minua, siksi lähdin vuodeksi Japaniin. Siellä tutustuin ranskalaisiin lähetystyöntekijöihin ja -pappeihin, mutta en rakastunut heidän elämäntapaansa, joten palasin Ranskaan tietämättä, mitä ihmisessä tekisin kutsumuksellani. Herran aika ei kuitenkaan ole ihmisten aika. Nimittäin vuosi sen jälkeen, kun olin palannut Tokiosta, eräs pappisystäväni antoi minulle lahjaksi kirjan dominikaanisääntökunnasta sanoen 'voisi kiinnostaa...'"

"Todellakin, olin niin kiinnostunut, että ryhdyin lukemaan kaikki dominikaaneja käsittelevät kirjat, jotka voin löytää kirjastosta sekä kirjakaupasta. Ahnaasti luin rukoukselmasta, apostolisesta työstä, veljeydestä, elämisestä yhteisössä, elämäntapana olevasta opiskelusta, saarnaamisesta... Tutustuin dominikaanisääntökuntaan ensin siis kirjojen avulla, ennen kuin sain tutustua veljiin."

"Luettuani paljon ainakin kuukauden ajan, menin läheisimpään luostariin tapaamaan veljiä. Heti kun näin heidät, pukeutuneina mieluksiin vastaaviin valkoisiin munkinkappuihin tiesin, että siinä sääntökunnassa minusta tulisi munkki. Luonteeni heikkouden vuoksi Herra antoi minulle ilmestyksen, jotta lähes kymmenen vuotta epäilyäni kykenisin

sittenkin päättämään kutsumuksestani. Sitten kaikki kävi niin nopeasti, että puolen vuoden kuluttua liityin novisiaattiin. Olin silloin 25-vuotias."

"Jumala antaa jokaiselle oman tien, joka voi olla myös monimutkainen. Vasta monen vuoden kuluttua alkaa ymmärtää, kuinka yhtenäinen Jumalan suunnitelma on sekä kuinka kiinteästi hän johtaa meitä, vaikka sitä ei heti ymmärräkään. Kutsumus on kyllä ihmisen ja Herran välinen, mutta hän johtaa meitä myös kirkon kautta. Siksi täytyy kuunnella, mitä kirkko sanoo; tämä on ehkä kaikkein vaikein asia, sillä kutsumus on kuin lemmentarina, johon kenenkään ulkopuolisen ei haluta puuttuvan. Pitää myös käyttää niitä keinoja, joita kirkko tarjoaa (mm. sakramentit, hengellinen ohjaus, työryhmät)."

"Kutsumukseen vastaaminen tarkoittaa rukousta ja ajattelemista, mutta se vaatii myös päätösten tekemistä, jonkin konkreettisen asian tekemistä. Kun teen näin, tunnen, että kutsumukseen vastaaminen kestää koko elämäni. Herään joka päivä ajatellen, että tänäänkin vielä palvelen, tänäänkin pitää taas vastata Jeesuksen kysymykseen 'pidätkö minusta?'"

Kumpikaan näistä veljistä ei tuntenut isä Marttia, mutta he sanovat kuululleensa hänestä paljon. Nyt näyttää siltä, että isä Martin unelma dominikaanien paluusta Suomeen olisi lähellä toteutumistaan. On myös totta, että dominikaaneilla on ollut Suomen katolisella keskijalla erittäin suuri merkitys kirkollisessa elämässä, ja siitä on myös veli Marie-Augustin kiinnostuneena kuullut.

Meidän rukouksemme seuraavat näitä veljiä heidän seurattuaan edeltäjänsä jalanjalkia.

Tuula Luoma